

SINGULAR / PLURAL

Manel Clot

Josep Sampera
Gestor cultural

El Museu de Granollers ha presentat l'exposició "Utopies Persistentes", amb el subtítol "Col·lecció d'art contemporani del Museu de Granollers". Mostra una selecció d'aquesta col·lecció, única entre els museus catalans del seu nivell. És una col·lecció que podem anomenar *d'autor*, és a dir, deguda al criteri d'una persona que va tenir les mans lliures per configurar un discurs artístic propi. Es tracta de Manel Clot, el granoller més preparat, en aquell llunyà 1989, i capaç d'assumir el risc d'aquesta aventura cultural, en col·laboració amb els gestors del Museu.

La col·lecció té el seu origen en un programa electoral municipal en què, en una línia, es formulava aquesta proposta: "Destinar anualment l'1% del pressupost municipal d'inversions a l'adquisició d'obra d'art". Precís i rotund. Erem a finals dels vuitanta i l'economia municipal, ja sanjada, permetia adquirir un compromís que a principis de la dècada no hauria sigut imaginable.

Guanyades les eleccions, l'alcalde Pujades es disposa a posar en marxa, no sense incomprendiments, el projecte. I encarregà la tasca de selecció a Manel Clot, granollerí que ja havia fet molta feina en el Museu i amb un currículum indiscutible en el seu terreny. Aquest inicià amb entusiasme la tasca, sempre arriscada i a vegades també incompresa, el brillant resultat de la qual ara podem contemplar. Cristina Masanés, comissària de l'exposició, en fa una primera valoració: "En un moment que el Museu d'Art de Catalunya era encara embrionari [...] es tractava d'una aposta valenta". I afegeix: "Calia entendre l'inici d'una política d'adquisicions d'art contemporani com una aposta política cultural i museística de ciutat", aposta que "va suposar un pas de gegant".

EL COMBINAT

El 'caloret' de l'hivern

Abel Susin
Emprenedor

—Aquesta pinya ens anirà estupenda. A veure aquesta altra... Uf, sí, sí. També, també, agafa-la, que ja veuràs.

—I branquillons, n'agafo o què fem? Què fem amb els branquillons, *mecagudena!*

—Agafa branquillons, home. Agafa'n, que avui en fotrem una de guapa!

—Com *apreta* el fred, eh?! És que com *apreta!* En Molina ens ha muntat un temps que tela.

—Tela marinera.

—Sí, sí. *Lo Molineta* aquest s'està lluint. I diu que la setmana vinent, encara més!

—Però què dius! Però si tinc els llavis morats de tant fred! Va, *pillem* uns quants troncuts gruixuts d'aquells bons i *pirem*, que se m'estan glaçant les arracades.

—Corre! Entra a dins, que un minut més aquí fora i ens quedarem com *cubitos!* Espavila!

—Les pinyes! Les pinyes! Fot-hi pinyes!

—Les pinyes, les pinyes... i vinga amb les pinyes! Té, els branquillons! Que són l'hòstia els branquillons: no escalfen, són petits i te'n cauen la meitat quan en reculls un, però encenen que fa gust!

—Deixa't de branquillons i té: posa-hi pinyes que no en tens *n'idea*.

—Uh, ja està, ja tenim aquí l'home del foc, el que en sap tant!

—Mira, no em facis parlar que la setmana passada, aquí, amb els branquillons, encara seria hora de veure cap *xispa!* Quin fred em vas fer passar amb el coi de branquillons!

—Va, tira i fot-li pinyes i calla, *malparia*.

El projecte es va desenvolupar en dues etapes, interrompudes per dos moments de crisi. La primera va de 1989 a 1992, any en què el nou govern municipal malmet, sovint sense explicacions, algunes de les iniciatives culturals més interessants. El 2002, amb Pujades de nou alcalde i les finances altra vegada recuperades, s'inicia la segona fase que dura fins a 2008, any de crisi econòmica i de canvi de direcció al museu.

En programació estratègica hi ha un principi que diu que allò que no és radical no és estratègic (entenguem radical com a rotund, decidit, agosarat, arriscat...). El risc i la radicalitat van ser els factors d'èxit en aquest projecte. Risc i radicalitat en la seva concepció política i en la seva plasmació cultural i artística.

Ara, mentre l'exposició i el catàleg permeten recapitular, cal pensar en una nova etapa que, sense la presència de Manel Clot, haurà de ser forçosament diferent. Però que esperem igualment valenta i arriscada. Nova etapa que l'alcalde Mayoral ja va anunciar per a 2018 en l'acte d'inauguració de l'exposició, que goso recomanar a tothom.

Unes mans plenes de coneixement pirològic disposen perfectes branquillons i pinyes, i deixen aquestes últimes per sota i les cobreix amb els primers en formació cònica. Al cor de l'estructura, hi posen el Blue Fuego, que es prepara per fer la seva millor i única actuació (n'hi ha que fan actuacions pessimes). Té la pressió del públic, però aquest no fallarà. I, finalment, a sobre de tot, un troncot imponent de fusta bona, acabada de tallar, amb olor de pi i amb escorça crepitant que promet calor bona.

Surt el misto de la capseta, rasca el cap amb força i es llança amb impuls mil·limètric fent giragones directe al Blue Fuego, que se'l mira amb cara de "vine aquí, que t'ensenyaré de què va la vida". Es troben el misto i el Blue Fuego i s'encenen com si no hi hagués demà, i el tipí de pinyes i branquillons comença a bramar, i una onada roja els comença a envoltar. I s'escampa amb esplendor el foc gloriós ple de joia i alegria com si fos un missatge diví! De pinya a pinya i de branquilló a branquilló. I, de cop, la flama impera arreu, abraça el troncot per les dues bandes i... ja està.

BÉ I AVANT

El taronja no suma

Joan Foguet
Periodista

A Catalunya, Cs (37 diputats), JxCAT (34), ERC (32), PSC (17), CCP (8), CUP (4) i PP (3). Al Vallès Oriental, Cs (26% dels vots), ERC (22%), JxCAT (21%), PSC (14%), CCP (7%), CUP (4%) i PP (3%). Les eleccions han quedat com han quedat. A l'àrea de Barcelona, el combat entre unionistes i sobiranistes ha estat porta per porta. L'única divisió social que hi ha, per molt que diguin, és la de les xifres de les urnes. I una participació alta, en una societat avançada, és un símptoma d'implicació. En un país on les xifres d'afiliació a partits i sindicats és molt menor que a l'Europa seriosa sorprèn la implicació de l'anomenada societat civil.

Crec que el taronja no suma. M'adono de que és una part de la població amb la qual m'és difícil relacionar-me

Als mitjans de comunicació sovint es categoritza la societat civil com a "persones i entitats independentistes". Però això no és pas així. I sí que tenen visibilitat, esclar. Però se les ignora deliberadament. És com l'actitud del Barça respecte de l'Espanyol, que ningú se m'enfadi, ho dic amb tot el respecte. I això no m'acaba de fer el pes. I em refereixo a la Política. Als municipis, aquesta frontera és molt menor i els regidors sobiranistes visiten entitats —diguem-ne— unionistes encara que siguin culturals, esportives o de lleure. I a l'inrevés no ho conec tant. Serà perquè no passa?

Abans es parlava del "cinturó vermell". Una entelèquia desarmada. Ara es parla de "*marea naranja*". Socialistes i comunistes durant anys van bastir complicitats sòlides en la societat civil de cada poble. No veig el mateix amb Cs. És tot com de pladur. Crec que el taronja no suma. M'adono que és una part de la població, de la meua societat, amb la qual m'és difícil relacionar-me. Aquesta mateixa gent, abans del taronja, havien estat blaus, vermells o violetes i sempre hi havia un camí, una manera d'acabar posant-se d'acord. Ara no ho veig.

Tan de bo m'equivoqui perquè l'hora és greu. I jo no vull —perquè no n'hi ha cap necessitat— reconciliar-me amb ningú. No estic enfadat amb ningú. No he deixat de parlar amb ningú. Perquè són els que parlen de divisió i tensió els que l'han volgut crear. Amb uns arguments colonialistes mai vistos a Catalunya, excepte ara que el PP es descompon anant rere Rivera i Arrimadas. Em preocupa que, més enllà de les altes esferes del color taronja sigui impermeable, que sigui difícil de barrejar, que no lligui amb la resta del ventall cromàtic. Perquè els guetos s'autoimposen i jo no en vull cap al meu país, i menys d'aquells que pensen el contrari que jo. Els vull a prop.